

Teatre

Mestrestant... encara és necessària la suplència

El TAC de Granollers, ha estrenat a la Sala del Casal de Mataró. El lector de Plaça Gran ho sap per una notícia aplegada en un altre indret d'aquest número.

Cal aclarir, però, que si ho ha fet a Mataró no és pas que el TAC s'hagi exiliat, és simplement un dels grups pre-seleccionats de la Primera Campanya de Teatre de «La Caixa» que té lloc en el mencionat local de la capital del Maresme del dia 4 al 30 d'abril d'enguany.

Inicialment per aquesta Campanya s'hi presentaren 56 grups dels quals en foren escollits 21, que són els que actuen durant aquest mes d'abril. D'aquest 21 n'hauran de quedar 6, que seran els que faran repetides actuacions per diversos indrets de Catalunya, composant així la Primera Campanya de Teatre.

El sistema d'eliminació és fet per mitjà d'un jurat que en base a la representació, o davant l'imatge de cada representació captada amb videotape jutjarà el grau de qualitat de cada espectacle pre-seleccionat i representat. El sistema i la diversitat de Grups pot portar polèmica i és molt possible que tot això animi un bon xic el rotllo teatral d'aquests mesos.

En aquesta ressenya volíem però deixar constància, de la considerable vitalitat del teatre independent, que sembla contradir les descripcions de desencís que els ambients culturals acusen darrerament. Igualment és remarcable la diversitat de Grups en lluita, per dir-ho amb un terme esportiu, des de Grups professionalitzats fins a grups que habitualment fan teatre, passant per grups formats només per a aquesta ocasió. Els espectacles presentats van des del típic treball col·lectiu fins a obres d'autor.

Un altre dels fets a remarcar és la importància que té la labor de promoció cultural de l'entitat promotora que encara és necessària, perquè ens manca la mínima estructura organitzativa i política que converteixi el teatre i qualsevol activitat cultural com a servei públic, malgrat tenir-ne les consideracions teòriques però de cap manera les bases econòmiques i polítiques necessàries.

Per altra banda, una estructura tan feble com és la de la xarxa cultural existent, fa que també els fets d'activitat cultural encara siguin molt sensibles a l'existència de les grans «patums» culturals de torn que manipulen certa manera la cultura i concretament el Teatre més enllà del necessari.

A la vista dels resultats d'aquesta primera Campanya de Teatre en tornarem a parlar.

J. Colomé

Una entrada difícil

L'arrencada dels nous equips municipals és la notícia del dia arreu de Catalunya i es va espigolant, a través de la premsa o dels comentaris dels propis afectats, que no és pas tan fàcil com podia semblar a molts. Passar d'una posició generalment teòrica i passiva a una altra d'activa i pràctica en el camp d'unes decisions de govern públic requereixi una reconversió d'una colla de pèrlors i un reciclatge que necessita temps i solatge. I són molts centenars de persones que s'hi han trobat, la qual cosa dóna al fet una projecció important.

Tots ens fem càrrec que a una ciutat gran com Barcelona això agafa una proporció difícilment mesurable per l'home del carrer; però també en els llocs més petits, i amb la deguda proporció, externament costa comprendre el problema.

Són les gangues d'unes eleccions democràtiques; és el difícil aprenentatge d'un govern que es desconeix en la seva intrínquilis íntima i d'uns mètodes democràtics que no estem acostumats a exercir. Per tot això no ens ha d'estranyar res del que passa, ni ens hem d'esverar davant de possibles relliscades o d'errors tàctics.

Recordo que en les passades eleccions legislatives era general el comentari de que tots els programes dels diferents partits s'assemblaven. Això també ha passat bastant ara: els diferents partits o les coalicions, o grups independents, presentaven unes alternatives municipals practicament coincidents; i és normal perquè els problemes greus són els mateixos i les solucions úniques, amb diferències de matis. Tot i això, un cop elegits els regidors, a l'hora de posar-se d'acord en treballar en tot allò que és el mateix apareixen boirositats, discrepàncies, recels, ambicions, etc. El pitjor que podria passar fóra el desànim. Convé molt saber mirar-ho amb perspectives de futur; la pròpia dinàmica de la vida municipal, que no es pot parar, que és una roda que gira incansablement, crearà els propis mecanismes estabilitzadors. La passió no acostuma a ser una bona consellera en casos així; fa molts pocs dies que s'han constituït els consistoris perquè tan la gent com els regidors s'hagin sabut adaptar a unes noves, i no sabem encara ben bé quines, circumstàncies i característiques dels nous governs municipals.

Hi ha un altre punt especialment delicat i paral·lel a l'abans esmentat. És el que els nous ajuntaments han de ser la cèl·lula viva que permeti estructurar i donar vida sana a la Catalunya autònoma. És un aspecte que no podem deixar de petja i que, amb clarividència, preveu el President de la Generalitat Provisional. També l'ha de preveure i exigir el poble; però la responsabilitat dels regidors —sigui quina sigui la seva ideologia política— és molta en aquesta circumstància històrica que els toca viure. Aquí la unitat dels catalans cal que sigui total.

La neteja, l'honestedat, la claretat, són factors immediats també; però la catalanitat, amics, ara que tots hem demanat la ràpida tramitació de l'Estatut és una urgència permanent. Valdria la pena un treball més pensat i llarg sobre el tema; aquestes quatre paraules només volen ser un punt de reflexió, ara que l'entrada de nova gent als ajuntaments és la il·lusió de tants per les moltes coses que cal fer; però d'elles n'hi ha que són prioritàries i indefugibles.

Martí Sunyol i Genís

En el millor emplaçament de Granollers

Venda d'Habitatge R. L.
Carrer Corró - Plaça J. Verdaguer

VISITI
qualsevol tarda de 4 a 8
el pis de mostra

Sr. Gómez - Telèfon 870 04 96